

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

Σύγκλιση μιας Ευρωπαϊκής Συνδιάσκεψης Χρέους για το 2015

Από τον Dean Andromidas και τον Paul Gallagher

Μια πανευρωπαϊκή συνδιάσκεψη χρέους, παρόμοια με τη διάσκεψη που οδήγησε στη Συμφωνία Χρέους του Λονδίνου του 1953, η οποία ρύθμισε τα εξωτερικά χρέη της Γερμανίας, έχει προταθεί τόσο από τον ΣΥΡΙΖΑ όσο και από τους Ανεξάρτητους Έλληνες, και έχει γίνει πρωτοσέλιδο στα Ευρωπαϊκά μέσα ενημέρωσης.

Σε μια συνέντευξη στο Βρετανικό BBC4, ο ηγέτης του ΣΥΡΙΖΑ, Αλέξης Τσίπρας, δήλωσε: «Αυτό που ζητάμε είναι μια ευρωπαϊκή συνδιάσκεψη με στόχο για όλους μας, ενωμένοι να αντιμετωπίσουμε αυτό το Ευρωπαϊκό πρόβλημα. Δεν υπάρχει άλλη λύση στο πρόβλημα, παρά να διαγραφεί ένα μεγάλο μέρος του χρέους, ένα νέο Μνημόνιο για την αποπληρωμή του και μια νέα ρήτρα ανάπτυξης». Και πρόσθεσε: «Στην πραγματικότητα, δεν ζητούμε περισσότερα χρήματα ή δάνεια για να αποπληρώσουμε τα παλιά χρέη. Προφανώς, θα διαπραγματευτούμε με τους εταίρους μας, ώστε όλοι μας ενωμένοι να αντιμετωπίσουμε το ζήτημα του ελληνικού χρέους».

Ο ΣΥΡΙΖΑ προτείνει ότι μια τέτοια συνδιάσκεψη δεν θα ασχοληθεί μόνο με το ελληνικό χρέος, αλλά και με το χρέος άλλων χωρών που διαπραγματεύτηκαν σκληρές προϋποθέσεις λιτότητας με την «Τρόικα», προκειμένου να διασώσουν τις πτωχευμένες

τράπεζές τους, συμπεριλαμβάνοντας την Ιρλανδία, την Πορτογαλία, την Κύπρο και την Ευρώπη στο σύνολό της.

Η σύγκληση μιας τέτοιας συνδιάσκεψης είναι μια εξαιρετική ευκαιρία όχι μόνο για να ρυθμιστεί η ελληνική κρίση χρέους, αλλά για να αναδιοργανωθεί και να μεταρρυθμιστεί το σύνολο του Ευρωπαϊκού χρηματοπιστωτικού συστήματος. Το πραγματικό ζήτημα δεν είναι το ελληνικό χρέος, αλλά η πτωχευτική αναδιοργάνωση του συνόλου της Ευρωζώνης, αλλά και ευρύτερα, του διατλαντικού χρηματοπιστωτικού συστήματος. Το κρίσιμο καθήκον είναι να αποκατασταθεί η εθνική κυριαρχία των εθνών-κρατών της Ευρωζώνης, έτσι ώστε να εγκατασταθεί πάλι ένα καθεστώς εθνικών πιστωτικών συστημάτων, βασισμένων στις Χαμιλτονιανές αρχές, το οποίο θα επιτρέψει στα Ευρωπαϊκά και Βορειοαμερικανικά έθνη να συμμετάσχουν στο αναδυόμενο παγκόσμιο σύστημα ανάπτυξης, το οποίο πραγματοποιείται από τις χώρες BRICS και τα συμμαχικά έθνη.

Creative Commons

Ο ηγέτης του ΣΥΡΙΖΑ Αλέξης Τσίπρας είπε στο BBC: “Αυτό που ζητάμε είναι μια Ευρωπαϊκή συνδιάσκεψη... Δεν υπάρχει άλλη λύση στο πρόβλημα, παρά η διαγραφή ενός μεγάλου μέρους τους χρέους...”

Η Συμφωνία του Λονδίνου για το χρέος του 1953

Η συνδιάσκεψη για το Γερμανικό χρέος αναφέρεται στη συνδιάσκεψη του 1952 που πραγματοποιήθηκε στο Λονδίνο, η οποία οδήγησε στη «Συμφωνία για το Γερμανικό Εξωτερικό Χρέος» του 1953. Η Συνδιάσκεψη ρύθμισε το γερμανικό δημόσιο και ιδιωτικό εξωτερικό χρέος, καθώς και το μεταπολεμικό χρέος από τα δάνεια του Σχεδίου Μάρσαλ με ευνοϊκούς όρους. Σε ένα μεγάλο μέρος αυτού του χρέους, δεν υπήρξε καμία καταβολή από το 1934, όταν η ναζιστική Κυβέρνηση ανέστειλε τις πληρωμές. Το συνολικό ποσό των 38.8 δις δολαρίων των χρεών της Γερμανίας μειώθηκε κατά τη συνδιάσκεψη στα 14.5 δις δολάρια.

Υπό την παρακίνηση των Η.Π.Α. στο πλαίσιο του Συστήματος του Bretton Woods, η Συνδιάσκεψη Χρέους του Λονδίνου του 1952-53 - που παρήγαγε μία οικονομική επιτυχία, στη γρήγορη ανάκαμψη και ανάπτυξη της Γερμανικής οικονομίας, γνωστή ως το «Γερμανικό οικονομικό θαύμα» - διεξήχθη πάνω σε αρχές αντίθετες σε εκείνες που αξιολογούνται στις χρεωμένες χώρες από την τρέχουσα «Τρόικα» του ΔΝΤ, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ), και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στις Βρυξέλλες. Αυτές οι αρχές ήταν:

- ότι η Γερμανία έπρεπε να είναι σε θέση να εξοφλήσει το χρέος, διατηρώντας παράλληλα ένα υψηλό επίπεδο ανάπτυξης και να βελτιώνει το βιοτικό επίπεδο του πληθυσμού της
- ότι η Γερμανία έπρεπε να είναι σε θέση να εξοφλήσει τα χρέη της στο δικό της νόμισμα, και όχι σε δολάρια ή άλλα ισχυρότερα νομίσματα· και αυτό, ενώ το μάρκο θα παρέμενε σχετικά υποτιμημένο
- ότι οι πληρωμές του χρέους της Γερμανίας δεν θα υπερβαίνουν το 5% των εσόδων από τις εξαγωγές της σε οποιοδήποτε έτος, και ότι θα έπρεπε να ενθαρρυνθεί η χώρα να αναπτύξει την παραγωγή της, ως υποκατάστατο για τις εισαγωγές, προκειμένου να έχει ένα θετικό εμπορικό ισοζύγιο.

Ο σκοπός των διαπραγματεύσεων ήταν η διευθέτηση του ζητήματος του χρέους, έτσι ώστε να διευκολυνθεί η πιο γρήγορη ανάκαμψη και ανάπτυξη της γερμανικής και της ευρωπαϊκής οικονομίας στο σύνολό της, όπως ρητά αναφέρεται στο προοίμιο της συμφωνίας:

«Επιθυμώντας να αρθούν τα εμπόδια στις ομαλές οικονομικές σχέσεις μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και των άλλων χωρών και ως εκ τούτου να συμβάλει στην ανάπτυξη μιας

ευημερούσας κοινότητας των εθνών...».

Όλο το εξωτερικό χρέος, δημόσιο και ιδιωτικό, επρόκειτο να διευθετηθεί κατά τρόπο ολοκληρωμένο και με συνθήκη, έτσι ώστε να μην υπόκειται σε ενέργειες ξένων δικαστηρίων, όπως στην πρόσφατη υπόθεση της Αργεντινής.

Creative Commons/Stockholm Transport Museum

Το Αμβούργο, στη Γερμανία παρέμενε ακόμα κάπως έτσι το 1950, πέντε χρόνια μετά το τέλος του πολέμου, και πριν την έναρξη εφαρμογής της Συμφωνίας του Λονδίνου για το Χρέος του 1953.

Υπήρξε μια μέση μείωση της αξίας του αρχικού κεφαλαίου του χρέους πάνω από 60%, και μειώθηκαν τα επιτόκια για το υπόλοιπο. Έτσι, το χρέος ρυθμίστηκε άμεσα. Δηλαδή, δεν υπήρχε ανάγκη για οποιοδήποτε είδους κεντρικού πιστωτικού ιδρύματος ή τρίτου προσώπου για να αγοράσουν το χρέος, ούτε εκδόθηκε νέο χρέος, όπως στην περίπτωση του πρόσφατου πακέτου διάσωσης του Ελληνικού, Ιρλανδικού, Πορτογαλικού, και Κυπριακού χρέους.

Δεν μπήκαν κανενός είδους όροι. Δεν υπήρξαν απαιτήσεις για περικοπές στον προϋπολογισμό και τις λεγόμενες «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις», προκειμένου να παράγονται πρωτογενή πλεονάσματα για να πληρωθεί το ανεξόφλητο χρέος. Ως εκ τούτου, δεν ζητήθηκαν οποιαδήποτε μέτρα λιτότητας.

Υπό τις Αρχές Glass-Steagall

Το πιο σημαντικό απ' όλα, αυτό συνέβη στο πλαίσιο ενός χρηματοπιστωτικού συστήματος που βασίστηκε πάνω σε ένα Glass-Steagall πρότυπο του πλήρους διαχωρισμού μεταξύ εμπορικών και επενδυτικών τραπεζών, όπου οι πρώτες απαγορευόταν από το νόμο να διενεργούν

συναλλαγές παραγωγών και άλλων μορφών εξωτικών «χρηματοπιστωτικών εργαλείων». Ταυτόχρονα, ισχυρά πιστωτικά ιδρύματα υπήρχαν στη Γερμανία, κυρίως η επενδυτική τράπεζα Kreditanstalt für Wiederaufbau (KfW – Οργανισμός Οικονομικής Ανασυγκρότησης), η οποία χρησίμευσε ως Χαμιλτονιανό πιστωτικό ίδρυμα για τη χρηματοδότηση της βιομηχανίας και των υποδομών, οδηγώντας γρήγορα σε πλήρη απασχόληση.

Δεν έχει υπάρξει ποτέ μια τέτοια αναδιάρθρωση χρέους, και δεν έχει υπάρξει τόσο επιτυχημένο όσο το λεγόμενο γερμανικό οικονομικό θαύμα, που την έκανε τόσο πρόδηλη. Μια τέτοια αναδιάρθρωση δεν θα μπορούσε ποτέ να γίνει στο πλαίσιο του ισχύοντος συστήματος, κυρίως επειδή το χρέος είναι μέρος ενός συστήματος τραπεζικής καζίνο, όπου τα λεγόμενα κρατικά ομόλογα συνδέονται με ένα λαβύρινθο παραγωγών και κερδοσκοπικών τίτλων.

Σήμερα, το ζήτημα της επίλυσης των χρεών και της αποκατάστασης των οικονομιών των αποκαλούμενων «περιφερειακών» χωρών της Ευρωζώνης, όπως η Ελλάδα, υποτάσσεται σε μια ανταγωνιστική «επιτακτική ανάγκη». Δηλαδή, η Wall Street και το City του Λονδίνου απαιτούν η ΕΚΤ να τυπώσει τώρα τρισεκατομμύρια ευρώ για να αγοράσει, από τις ιδιωτικές τράπεζες, το δημόσιο χρέος όλων των ευρωπαϊκών χωρών.

Γιατί; Για να σωθεί ένας μεγάλος αριθμός μεγάλων, χρεωκοπημένων τραπεζών που είναι φορτωμένες με τρισεκατομμύρια επισφαλών απαιτήσεων από ακίνητα, εμπορεύματα, και άλλων κερδοσκοπικών προϊόντων και παραγωγών, και όχι για να σωθούν οι οικονομίες των χρεωμένων εθνών. Αυτό το επιτακτικό πακέτο διάσωσης ωθείται πλέον με σχεδόν υστερικούς τόνους από τις τράπεζες και τους «ειδικούς» της οικονομίας και τις πόρνες των μέσων ενημέρωσης. Θα μπορούσε, αν υλοποιούνταν, να παγιώσει όλη την Ευρώπη σε ένα καθεστώς αναπόφευκτης μηδενικής ανάπτυξης και δραστηκής υποτίμησης του ευρώ - το οποίο είναι ήδη υποτιμημένο, απλώς με την πρόβλεψη αυτής της τεράστιας ποσοτικής χαλάρωσης, πέφτοντας κάτω από τις αρχικές του συναλλαγματικές ισοτιμίες με τα ισχυρά νομίσματα.

Ως εκ τούτου, ολόκληρο το σύστημα της ευρωπαϊκής τραπεζικής και πίστωσης πρέπει να αναδιοργανωθεί με μεθοδευμένο τρόπο, όπως έγινε υπό τον Φραγκλίνο Ρούσβελτ, όταν ο νόμος Glass Steagall ψηφίστηκε το 1933, αρχής γενομένης με το διαχωρισμό των τραπεζών, καθώς και με τη

δημιουργία ενός εθνικού πιστωτικού ιδρύματος με τη μορφή του Οργανισμού Οικονομικής Ανασυγκρότησης (Reconstruction Finance Corporation). Αυτή η δράση, με όλα τα έθνη της ΕΕ σε ένα τραπέζι συνεδριάσεων, καθιστά δυνατή για την Ευρώπη τη δημιουργία μιας αποδοτικής λύσης για τις κρίσεις χρέους της Ελλάδας, της Ιρλανδίας, της Πορτογαλίας, της Κύπρου, κ.λπ.

Μια Συνδιάσκεψη Χρέους του 2015

Μια ευρωπαϊκή συνδιάσκεψη χρέους του 2015, ενώ θα ενσωματώνει τις αρχές της συμφωνίας του 1953, θα ήταν πολύ διαφορετική. Όπως ο καθένας θα έπρεπε να ξέρει, οι κρίσεις χρέους της Ελλάδας, της Ιρλανδίας, της Πορτογαλίας, κ.λπ., ήταν το αποτέλεσμα της κατάρρευσης του ιδιωτικού υπερατλαντικού οικονομικού συστήματος. Η λεγόμενη διάσωση των χωρών αυτών έγινε πραγματικά ένα σχέδιο διάσωσης, από τις κυβερνήσεις της Ευρώπης, του τραπεζικού συστήματος. Η Ελλάδα στερήθηκε ακόμα και μιας διάσωσης «παραδοσιακού τρόπου» από το ΔΝΤ, στην οποία ένα μικρό μέρος του χρέους θα μπορούσε να αποπληρωθεί, επειδή το παραμικρό κούρεμα του χρέους θα είχε προκαλέσει καταστροφικές συνέπειες για τις γερμανικές, γαλλικές, βρετανικές, και άλλες ξένες τράπεζες που κατείχαν τότε τη συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού χρέους. Το ίδιο συνέβη με την Ιρλανδία, την Πορτογαλία και την Κύπρο. Στην Ισπανία, οι τράπεζες διασώθηκαν άμεσα.

Σχήμα 1

EIRNS (Αύγουστος 2013)

Οι τράπεζες συνεχίζουν να είναι απελπιστικά πτωχευμένες, με αναφορές ότι δεν είναι λιγότερο από 2-2.5 τρισεκατομμύρια ευρώ το «μη εξυπηρετούμενο» χρέος που βρίσκεται σε αυτές. Αυτή είναι συντηρητική εκτίμηση, και δεν περιλαμβάνει τα τρισεκατομμύρια ευρώ της έκθεσης σε στοιχήματα παραγωγών.

Έτσι, η πρώτη σειρά εργασιών θα είναι η εφαρμογή μιας μεταρρύθμισης τύπου Glass Steagall,

αποδομώντας το «πολύ-μεγάλο για να καταρρεύσει» σύστημα της τραπεζικής καζίνο με πλήρη διαχωρισμό μεταξύ εμπορικής και επενδυτικής τραπεζικής. Στο διαχωρισμό των τραπεζών, τα περιουσιακά στοιχεία θα πρέπει να είναι διαχωρισμένα επίσης. Τα εν λόγω περιουσιακά στοιχεία, όπως είναι οι καταθέσεις ταμειευτηρίου, τα κρατικά ομόλογα, και οι πιστώσεις που συνδέονται με την πραγματική οικονομία, η απώλεια των οποίων θα έχει σοβαρές αρνητικές συνέπειες για την οικονομία, θα πρέπει να προστατεύονται και να τοποθετούνται στο εμπορικό τραπεζικό σύστημα, το οποίο θα λειτουργεί με βάση ένα κρατικό ρυθμιστικό καθεστώς που θα απαγορεύει σε αυτές τις τράπεζες να κάνουν πράξεις στις χρηματιστηριακές αγορές, κ.λπ.

Τα κερδοσκοπικά περιουσιακά στοιχεία στις επενδυτικές τράπεζες θα πρέπει να εξετάζονται για να εξακριβωθεί τι είναι βιώσιμο και τι πρέπει να διαγραφεί. Αυτό θα οδηγήσει φυσικά σε μια δραματική συρρίκνωση των εν λόγω τραπεζών. Πολλές δεν θα επιβιώσουν της μεταρρύθμισης.

Η συνδιάσκεψη θα πρέπει να αποκαταστήσει τις κυρίαρχες εξουσίες στους εθνικούς θεσμούς, ως οι μόνες αναγνωρισμένες αρχές με την πολιτική και νομική εντολή για να προβούν σε μια πτωχευτική αναδιοργάνωση του τραπεζικού συστήματος. Η συνδιάσκεψη προφανώς δεν θα φιλοξενήσει οποιοδήποτε υπερεθνικό σύστημα που έχει στόχο τη διάσωση του συστήματος εις βάρος των εθνικών κυβερνήσεων, και ως εκ τούτου σε βάρος της γενικής ευημερίας.

Η συνδιάσκεψη θα μπορούσε να προσφέρει ένα φόρουμ για την επίλυση των συγκρούσεων που μπορεί να προκύψουν, όταν γίνεται η αποδόμηση και ο διαχωρισμός αυτών των τεράστιων τραπεζών, οι οποίες έχουν λειτουργήσει πέρα από τα εθνικά σύνορα.

Μέχρι το τέλος αυτής της διαδικασίας, το καθεστώς Glass-Steagall, που ήταν το περιβάλλον μέσα στο οποίο διεξήχθη η Συνδιάσκεψη Χρέους του Λονδίνου τις δεκαετίες του 1950, θα έχει αποκατασταθεί.

Δημιουργώντας μία Ευρωπαϊκή Επενδυτική Τράπεζα Υποδομών

Η δεύτερη σειρά εργασιών θα είναι να αντιμετωπιστεί το δημόσιο χρέος, χωρίς την υστερία για το ενδεχόμενο μετάδοσης και «ανατίναξης του συστήματος». Η συνδιάσκεψη θα αρχίσει φυσικά με

την αντιμετώπιση του λεγόμενου «χρέους διάσωσης» που υπάχθηκε στον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας - ΕΜΣ (ESM), ο οποίος ιδρύθηκε για την έκδοση ομολόγων διάσωσης με την εγγύηση των κυβερνήσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ).

Τα ομόλογα αυτά περιλαμβάνουν 246 δις ευρώ για την ελληνική διάσωση, 76.8 δις ευρώ για την Πορτογαλία, 68 δις ευρώ για την Ιρλανδία, 41 δις ευρώ για την Ισπανία, καθώς και μικρότερα ποσά για την Κύπρο, την Ουγγαρία, την Λετονία και την Ρουμανία. Το σύνολο είναι 487.75 δις ευρώ. Ο ΕΜΣ έχει κεφαλαιοποιηθεί από τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις με 80 δις ευρώ καταβεβλημένου κεφαλαίου, συμπεριλαμβανομένων των 2.81 δις που καταβλήθηκαν από την Ελλάδα, για παράδειγμα. Οι κυβερνήσεις συνεισέφεραν στον ΕΜΣ συνολικά 700 δις ευρώ, μεταξύ των οποίων και "on-call" συνεισφορές, οι οποίες περιλάμβαναν μια συνδρομή 20 δις ευρώ από την Ελλάδα. Ο ΕΜΣ διαθέτει αποθεματικό 200 δις ευρώ κεφαλαίου.

Λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι η Συμφωνία του Λονδίνου ασχολήθηκε με το χρέος συνολικά και οριστικά, το χρέος μπορεί να αντιμετωπιστεί με διάφορους τρόπους. Ο ένας τρόπος είναι να ακολουθήσει τη λογική της συμφωνίας του Λονδίνου, διαγράφοντας κεφάλαιο, μειώνοντας τους τόκους, καθώς και συνδέοντας τις πληρωμές με τα κέρδη από τις εξαγωγές.

Αυτό που χρειάζεται επιπλέον, όμως, από το σύνολο των ευρωπαϊκών εθνών, είναι νέα πίστωση για την ανακαίνιση και δημιουργία σύγχρονων οικονομικών υποδομών, για την αύξηση της παραγωγικότητας, καθώς και του εισοδήματος από μισθωτές υπηρεσίες στις οικονομίες της ΕΕ. Η Γερμανία, για παράδειγμα, είχε μια καθαρή αρνητική συνολική επένδυση στις οικονομικές υποδομές την τελευταία δεκαετία. Μεγάλες τράπεζες της Ευρώπης δεν δανείζουν για το σκοπό αυτό. Πράγματι, μόλις και μετά βίας δανείζουν τις επιχειρήσεις ή τα νοικοκυριά για οποιοδήποτε σκοπό.

Ο άλλος τρόπος θα ήταν να παρθεί ένα μάθημα από τον Alexander Hamilton, ο οποίος χρησιμοποίησε ένα μέρος του μη καταβληθέντος, και εν μέρει ανεξόφλητου, χρέους της Αμερικανικής Επανάστασης ως κεφάλαιο για μια Εθνική Τράπεζα.¹

1. Βλ. "Hamilton's Model: Bankruptcy Reorganization for a Credit System," [EIR](#), 11 Ιουλίου, 2014.

Στην παρούσα περίπτωση, αντί να διαγραφούν αυτά τα ομόλογα, θα μπορούσαν να γίνουν το κεφάλαιο της νέας Ευρωπαϊκής Τράπεζας Ανάπτυξης, στην ιδανική περίπτωση κεφαλαιοποιημένης πλήρως με μισό έως ένα τρισεκατομμύριο ευρώ που είναι σήμερα σε εκκρεμότητα στο «χρέος διάσωσης». Ο ΕΜΣ έχει πουλήσει ένα μεγάλο μέρος του χρέους διάσωσης σε ιδιωτικά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα.

Μπορεί να δημιουργηθεί μια νέα ευρωπαϊκή τράπεζα για παροχή δανείων για υποδομές, ή ένα νέο τμήμα της 60ετούς Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων (ΕΤΕπ), με σκοπό τις επενδύσεις στις Ευρασιατικές υποδομές. Οι κάτοχοι του χρέους διάσωσης, ο ΕΜΣ καθώς και τα ιδιωτικά ιδρύματα που έχουν αγοράσει το χρέος από τον ΕΜΣ, θα κληθούν να επενδύσουν αυτό το χρέος στη νέα τράπεζα, ή στο νέο τμήμα της ΕΤΕπ, ως κεφάλαιο, σε όλη την ονομαστική αξία του ή την τρέχουσα αξία της αγοράς, όπως μπορεί να αποφασίσει η συνδιάσκεψη των εθνών. Θα μπορούσαν να λάβουν ως αντάλλαγμα, το μετοχικό κεφάλαιο της νέας τράπεζας, ή του τμήματος της ΕΤΕπ με τη μορφή 20 έως 25 ετών προσόδων με επιτόκιο ανώτερο της αγοράς.

Αν και η αποπληρωμή των ομολόγων χρέους διάσωσης θα είναι μακροπρόθεσμη, το γεγονός ότι είναι εγγυημένα από όλα τα κράτη της Ευρωζώνης, θα επιτρέπει στη νέα τράπεζα να αυξήσει το κεφάλαιο κίνησης με βάση αυτά τα ομόλογα. Εξίσου σημαντικό, ο ΕΜΣ θα εξουσιοδοτείται να επενδύει 25-50 δις ευρώ του αποθεματικού κεφαλαίου του στο μακροπρόθεσμο κεφάλαιο της νέας τράπεζας ή του τμήματος της ΕΤΕπ. Οι κυβερνήσεις που έχουν επιβαρυνθεί με τα δάνεια διάσωσης, τα οποία, ως κεφάλαιο της νέας τράπεζας, είναι τώρα σε μια πολύ πιο μακροπρόθεσμη βάση αποπληρωμής, μπορούν επίσης να κάνουν επενδύσεις κεφαλαίων σε αυτή την τράπεζα.

Αυτή η νέα τράπεζα θα μπορούσε να ονομαστεί Ευρωπαϊκή Επενδυτική Τράπεζα Υποδομών (EETY). Θα μπορούσε να συνεργαστεί με τη νεοσυσταθείσα Ασιατική Επενδυτική Τράπεζα Υποδομών (AETY) πάνω σε επενδύσεις στις υποδομές και στη «συνδεσιμότητα» της Ευρασίας. Η κυβέρνηση της Κίνας έχει καταστήσει αρκετά σαφές ότι η πολιτική της είναι να υλοποιεί, και να συμμετέχει σε νέες επενδύσεις για υποδομές έξω από την Κίνα, μέσω της νέας της ΑΕΤΥ, του Ταμείου του Δρόμου του Μεταξιού, του Ναυτικού

Ταμείου του Δρόμου του Μεταξιού, και των κρατικών τραπεζών της. Η Κίνα ήδη κάνει τέτοιες επενδύσεις μέσω της συνεργασίας στο πλαίσιο του Συμβουλίου των κυβερνήσεων της Ανατολικής Ευρώπης, συμπεριλαμβάνοντας και την Ελλάδα. Η EETY θα ήταν ένας φυσικός εταίρος για άμεσες επενδύσεις έξω από την Κίνα, αυξάνοντας την ικανότητα της να επενδύει σε νέες υποδομές σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Μια νέα τράπεζα ανάπτυξης θα είχε μια πολύ ισχυρή εντολή για να επεκτείνει τις πιστώσεις για έργα υποδομής, τα οποία θα μπορούσαν ενταχθούν στην Ευρώπη στο Πρόγραμμα «Παγκόσμια Χερσαία Γέφυρα» σε συνεργασία με τις χώρες BRICS και τα συμμαχικά έθνη. Πολλά από αυτά τα έργα εξετάζονται στη νέα ειδική έκθεση του EIR «Ο Νέος Δρόμος του Μεταξιού γίνεται η Παγκόσμια Χερσαία Γέφυρα» και το «Πρόγραμμα για ένα οικονομικό θαύμα της Νότιας Ευρώπης: η περιοχή της Μεσογείου και η Αφρική», που δημοσιεύθηκε το 2012, στην κορύφωση της ευρωπαϊκής κρίσης χρέους.²

Μια νέα Ευρωπαϊκή Επενδυτική Τράπεζα Υποδομών, παρόμοια με την Ασιατική Επενδυτική Τράπεζα Υποδομών, θα μπορούσε να αντιμετωπίσει τις τρομερές οικονομικές συνθήκες που επιβλήθηκαν στην Ελλάδα (και σε άλλες χώρες της Νότιας Ευρώπης) από τις πολιτικές λιτότητας της τρόικας. Εδώ, Έλληνες πολίτες διαδηλώνουν στην Αθήνα για να διαμαρτυρηθούν για τις περικοπές στο επίπεδο διαβίωσης, Οκτώβριος 2012.

2. Και οι δύο είναι διαθέσιμες στο <http://store.larouchepub.com/>

Από πλευράς υποδομών σύνδεσης, η Ευρώπη έχει τεράστιο έλλειμμα στους σιδηροδρόμους. Στην Ανατολική Ευρώπη, το σιδηροδρομικό σύστημα είναι τραγικό. Η Πολωνία, η Τσεχική και Σλοβακική δημοκρατία, η Ουγγαρία, και σχεδόν όλα τα βαλκανικά κράτη, θα πρέπει να ανακατασκευάσουν και να επεκτείνουν τα σιδηροδρομικά συστήματά τους επειγόντως. Ενώ η Δυτική Ευρώπη έχει ένα ιδιαίτερα ανεπτυγμένο σιδηροδρομικό δίκτυο, αυτό δεν έχει μόνο επιδεινωθεί κάτω από την πίεση της λιτότητας, αλλά υστερεί σε επαρκή ικανότητα που χρειάζεται για τη μεταφορά εμπορευμάτων, που στις περισσότερες χώρες, συμπεριλαμβανομένης και της Γερμανίας, μπορεί να λειτουργήσει μόνο τη νύχτα, λόγω της έλλειψης ικανότητας δρομολόγησης εμπορευματικών και επιβατικών αμαξοστοιχιών ταυτόχρονα. Τα σχέδια για ειδικές εμπορικές γραμμές για τη Γερμανία, τη Γαλλία και την Ισπανία έχουν σταματήσει εξαιτίας της πολιτικής λιτότητας. Για την Ολλανδία, η οποία ήδη λειτουργεί μια ειδική σιδηροδρομική γραμμή εμπορευματικών μεταφορών από το λιμάνι του Ρότερνταμ προς τα γερμανικά σύνορα, δεν έχει ακόμη κατασκευαστεί η γερμανική γραμμή που είχαν υποσχεθεί.

Ενώ εμπορευματικές αμαξοστοιχίες έχουν ήδη δρομολόγηση από την Κίνα προς τη Γερμανία, ο χρόνος ταξιδιού θα μπορούσε να μειωθεί σημαντικά με τη νέα παραγωγική ικανότητα.

Οι εσωτερικές πλωτές μεταφορές θα μπορούσαν να είναι η δεύτερη προτεραιότητα. Τα έργα προτεραιότητας είναι η ολοκλήρωση του Ευρωπαϊκού καναλιού Seine-Nord που συνδέει τον Σηκουάνα με τα ποτάμια Scheldt, διευκολύνοντας έτσι την ναυσιπλοΐα ανάμεσα στο Παρίσι και τα μεγάλα λιμάνια της Δυτικής Ευρώπης στην Αμβέρσα και στο Ρότερνταμ. Άλλα έργα περιλαμβάνουν το σχεδιασμένο, πάρα πολύ παλιά, κανάλι του Δούναβη-Οντερ-Έλβα που συνδέει το Δούναβη με τη Βόρεια και τη Βαλτική θάλασσα μέσω της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Γερμανίας και της Πολωνίας, και το κανάλι Δούναβη-Μοράβα-Βαρδάρη/Αξιού-Αιγαίου, για το οποίο οι Κινέζοι έχουν ήδη εκπονήσει μελέτη σκοπιμότητας. Ένα άλλο έργο θα μπορούσε να είναι η ανακατασκευή του συστήματος καναλιών στην Πολωνία, το οποίο θα μπορούσε να συνδέσει το γερμανικό κανάλι Mittelland με το σύστημα καναλιών της Λευκορωσίας, συνδέοντας το ευρωπαϊκό δίκτυο προς το Δνεϊπερο και το Βόλγα, για να είναι δυνατή η ναυσιπλοΐα τόσο στη Μαύρη όσο και στην Κασπία θάλασσα.

Με τη δημιουργία μιας EETΥ, κάθε χώρα στην Ευρώπη θα δημιουργούσε μια αντίστοιχη εθνική αναπτυξιακή τράπεζα που θα λάμβανε πιστώσεις από την EETΥ, και με την σειρά της, θα έβγαζε πιστώσεις για τις αρχές και τις επιχειρήσεις που θα εκτελούσαν τα έργα.

Αυτά τα ιδρύματα θα μπορούσαν να συνεργαστούν επίσης με αναπτυξιακές τράπεζες από χώρες εκτός της Ευρώπης, ιδιαίτερα, με την Ασιατική Επενδυτική Τράπεζα Υποδομών που ιδρύθηκε πέρυσι από την Κίνα, και η οποία συμπεριλαμβάνει πλέον 22 χώρες στην Ασία. Μια τέτοια συμφωνία θα μπορούσε να παρέχει πίστωση για έργα, για παράδειγμα στην Κίνα, που θα υλοποιούνταν από ευρωπαϊκές εταιρείες, ή έργα στην Ευρώπη που θα υλοποιούνταν από κινεζικές εταιρείες. Στην πραγματικότητα, η Κίνα, η Ρωσία και χώρες σε ολόκληρη την Ευρασία και την Αφρική θα μπορούσαν να προσκληθούν να συμμετάσχουν στην EETΥ.

Η Κίνα εμπλέκεται όλο και πιο ενεργά με τις χώρες των Βαλκανίων και της Ανατολικής Ευρώπης. Μέσω της μίσθωσης του τερματικού σταθμού εμπορευματοκιβωτίων στο ελληνικό λιμάνι του Πειραιά, όπου έχουν ήδη επενδυθεί αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ, έχει σχεδιάσει το διάδρομο Πειραιάς-Βελιγράδι-Βουδαπέστη ως κύριο διάδρομο για τις εξαγωγές και τις εισαγωγές προς και από την Κεντρική Ευρώπη. Ήδη βοηθάει τις χώρες κατά μήκος αυτού του διαδρόμου για την ανακατασκευή και επέκταση των σιδηροδρόμων. Στο τέλος του περασμένου έτους, η Κίνα πραγματοποίησε σύνοδο κορυφής των 16 κρατών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, όπου βρίσκονταν στο επίκεντρο των συζητήσεων αυτά και άλλα έργα.

Και πάλι, να έχετε κατά νου την αρχή της Συμφωνίας του Λονδίνου της χωρίς προϋποθέσεις συμφωνίας, συμπεριλαμβανομένων μέτρων λιτότητας ή ψεύτικων «διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων», οι οποίες είναι κυρίως μια άμεση επίθεση στην εργασία, ή το άνοιγμα της χώρας σε ριζικές πολιτικές ελεύθερης αγοράς υπονομεύοντας την τοπική βιομηχανία και γεωργία. Αυτό που πρέπει να συμβεί είναι η πραγματική οικοδόμηση θεσμών για την αύξηση της ικανότητας των ασθενέστερων οικονομιών για την εκτέλεση των έργων αυτών.

Έτσι, η EETΥ θα γίνει ένα από τα κύρια ιδρύματα που θα εξυπηρετούν την ενσωμάτωση της Ευρώπης στην Παγκόσμια Χερσαία Γέφυρα και στο νέο πρότυπο οικονομικής ανάπτυξης που τώρα αναπτύσσεται από τις χώρες BRICS και τα συμμαχικά έθνη.

Μπορεί το ευρώ να επιβιώσει;

Όταν όλα τα έθνη της ΕΕ που θα βρίσκονται στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων στο πνεύμα της καλής θέλησης, δεσμευθούν στην επίλυση των προβλημάτων, και ο στόχος τους θα είναι να συμβάλουν στην ανάπτυξη μιας ευημερούσας κοινότητας εθνών, το θέμα του ευρώ μπορεί να αντιμετωπιστεί χωρίς την υστερία που έχει χαρακτηρίσει τη συζήτηση από την αρχή της κρίσης.

Η Ευρωζώνη δημιουργήθηκε για να διευκολύνει το «πολύ-μεγάλο-για-να-καταρρεύσει» τραπεζικό σύστημα. Η κρίση έχει δείξει ότι οι αρχές στις οποίες κατασκευάστηκε η Ευρωζώνη ήταν μια αποτυχία, με καταστροφικές συνέπειες για χώρες όπως η Ελλάδα.

Όπως έχει μόλις κάνει η Ελβετία, οι χώρες της ΕΕ που διατηρούν τα δικά τους εθνικά νομίσματα πρόκειται να σπάσουν τους δεσμούς τους με το ευρώ.

Αν πρόκειται να υπάρξει ένα ευρωπαϊκό κοινό νόμισμα, θα πρέπει να συμμορφωθεί με το νέο πιστωτικό σύστημα που θα δημιουργηθεί μετά από μια μεταρρύθμιση τύπου Glass-Steagall, και να εξυπηρετεί τις ανάγκες ανάπτυξης των εθνών της Ευρώπης. Για παράδειγμα, σε χώρες όπου υπάρχει ένα σοβαρό έλλειμμα σε βασικές υποδομές, όπως στην Ελλάδα και στην Πορτογαλία, οι πόροι των

εθνών θα πρέπει να αυξηθούν με ξένες πιστώσεις για τις υποδομές, και να μην παρασυρθούν σε μια κερδοσκοπική ανάπτυξη των ακινήτων, όπως έχει συμβεί στην Ισπανία, την Ελλάδα και άλλες χώρες.

Αυτές οι χώρες θα πρέπει να αρχίσουν και πάλι να εκδίδουν "νόμιμο χρήμα" ("legal tender"), στη μορφή των εθνικών νομισμάτων τους για να πληρώνουν τους δημόσιους υπαλλήλους και για τα προγράμματα, τους εργολάβους, και ούτω καθεξής, και να εκδίδουν εγχώρια ομόλογα στα εθνικά τους νομίσματα για επενδύσεις στην εθνική παραγωγικότητα - καθώς και για τη δημιουργία και τη συλλογή ειδικών φόρων και τελών για τη χρηματοδότηση αυτών των εθνικών χρεών.

Θα γίνει σύντομα προφανές ότι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να εκτελεστεί το έργο αυτό θα ήταν μέσω επιστροφής εξουσιών στα κυρίαρχα κράτη. Με την επιστροφή στην εθνική τραπεζική, μια Ευρωπαϊκή Επενδυτική Τράπεζα Υποδομών μπορεί να επεκτείνει τις πιστώσεις για τις αναγκαίες υποδομές και τα βιομηχανικά έργα που θα εντάξουν την Ευρώπη στην προοπτική της Παγκόσμιας Χερσαίας Γέφυρας των χωρών BRICS.

There Is Life After the Euro!
Program for an Economic Miracle in Southern Europe, the Mediterranean Region, and Africa
EIR

CONTENTS

- Introduction by Helga Zepp-LaRouche
- Greece, and a Marshall Plan for the Mediterranean Basin
- Spain: Bridge to African Development
- The Rebirth of Italy's Mezzogiorno
- Africa Pass
- The Transaqua Project
- North Africa: The Blue Revolution
- What Europe Can Learn from Argentina
- A German Economic Miracle for Europe

http://www.larouchepub.com/special_report/2012/spec_rpt_program_medit.pdf